Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 10ης Σεπτεμβρίου 2019*

«Ασφαλιστικά μέτρα – Δημοσιονομικές διατάξεις (προϋπολογισμός, δημοσιονομικό πλαίσιο, ίδιοι πόροι, καταπολέμηση της απάτης) – Αναγκαστική εκτέλεση – Αίτηση αναστολής – Παραδεκτό – Έλλειψη επείγοντος»

Στην υπόθεση T-762/18 R,

Σοφία Αθανασιάδου, κάτοικος Αθηνών (Ελλάδα),

Κωνσταντίνος Σουλαντίκας, κάτοικος Αθήνα,

εκπροσωπούμενοι από τη Μ. Λάππα, δικηγόρο,

αιτούντες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τις Α. Κατσιμέρου και Α. Κυρατσού,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση δυνάμει του άρθρου 299 ΣΛΕΕ, για την αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης C(2017) 5883 τελικό της Επιτροπής, της 22ας Αυγούστου 2017, της από 30 Οκτωβρίου 2018 επιταγής προς πληρωμή παρά πόδας αντιγράφου πρώτου απογράφου εκτελεστού της απόφασης C(2017) 5883 τελικό της Επιτροπής, της 22ας Αυγούστου 2017, και κάθε άλλης συναφούς πράξης εκτέλεσης,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη [1]

Ιστορικό της διαφοράς, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

[*παραλειπόμενα*]

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

1 Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

2 Οι αιτούντες συνέστησαν την ECOSE στις 24 Ιανουαρίου 1994 με αρχική διάρκεια δέκα ετών. Η διάρκεια της ECOSE παρατάθηκε μέχρι το 2018 με ιδιωτικά συμφωνητικά του 2002 και του 2007 περί τροποποίησης του καταστατικού.

[*παραλειπόμενα*]

4 Στις 28 Νοεμβρίου 2007, η ECOSE υπέγραψε με τον Εκτελεστικό Οργανισμό Εκπαίδευσης, Οπτικοακουστικών Θεμάτων και Πολιτισμού (Education, Audiovisual and Culture Executive Agency, EACEA), ενεργούντα βάσει των αρμοδιοτήτων που του έχουν μεταβιβαστεί από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τη συμφωνία επιχορήγησης 2007-3567/001-001 για την υλοποίηση του έργου 133962-LLP-1-GR-GRUNDTVIG-GMP, με τίτλο «Ηλικιωμένοι σε δράση».

[*παραλειπόμενα*]

6 Τον Μάρτιο του 2012 η ECOSE υποβλήθηκε σε δημοσιονομικό έλεγχο για λογαριασμό της Επιτροπής, για την περίοδο από τις 11 Νοεμβρίου 2007 έως τις 31 Οκτωβρίου 2009. Η έκθεση ελέγχου πρότεινε την ανάκτηση ποσού 59 696,98 ευρώ, αντιστοιχούντος σε μη επιλέξιμες δαπάνες. Η ECOSE ενημερώθηκε για τα πορίσματα του ελέγχου με επιστολή της 1ης Αυγούστου 2013 και της δόθηκε η δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων από τη λήψη της εν λόγω επιστολής.

[*παραλειπόμενα*]

8 Με το από 25 Οκτωβρίου 2013 ιδιωτικό συμφωνητικό, οι αιτούντες έλυσαν την ECOSE, χωρίς να ενημερώσουν επ' αυτού τον EACEA.

[*παραλειπόμενα*]

11 Στις 16 Απριλίου, 19 Μαΐου και 20 Νοεμβρίου 2014, ο EACEA έστειλε στην ECOSE συστημένες επιστολές υπενθύμισης του χρέους, οι οποίες επεστράφησαν ως «αζήτητες».

12 Στις 22 Αυγούστου 2017, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2017) 5883 τελικό, σχετικά με την ανάκτηση από την ECOSE ποσού 59 696,98 ευρώ, πλέον των οφειλόμενων τόκων (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η απόφαση αυτή, η οποία εστάλη στην έδρα της ECOSE, δεν παρελήφθη.

13 Σύμφωνα με τις διατάξεις του ελληνικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, η Επιτροπή επέδωσε με δικαστικό επιμελητή την προσβαλλόμενη απόφαση και την επιταγή προς πληρωμή. Στις 30 Οκτωβρίου 2018, έχοντας λάβει εντολή εκτέλεσης, ο επιμελητής αυτός μετέβη στην οικία των αιτούντων, αλλά ο Κ. Σουλαντίκας αρνήθηκε να παραλάβει και να υπογράψει τα εν λόγω έγγραφα. Ο δικαστικός επιμελητής επέδωσε τότε την προσβαλλόμενη απόφαση διά θυροκόλλησης, παρουσία μάρτυρα, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στον ελληνικό κώδικα πολιτικής δικονομίας σε περιπτώσεις άρνησης παραλαβής.

14 Την ίδια ημερομηνία, οι αιτούντες άσκησαν ανακοπή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ελλάδα). Η δικάσιμος ενώπιον του δικαστηρίου αυτού ορίστηκε στις 6 Οκτωβρίου 2020.

15 Στις 31 Δεκεμβρίου 2018, οι αιτούντες άσκησαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αίτηση αναστολής της αναγκαστικής εκτέλεσης, μεταξύ άλλων, της προσβαλλόμενης απόφασης.

[*παραλειπόμενα*]

Σκεπτικό

[*παραλειπόμενα*]

Επί του παραδεκτού της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων

29 Με τις από 18 Ιανουαρίου 2019 παρατηρήσεις της, η Επιτροπή ζήτησε να απορριφθεί ως απαράδεκτη η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με την αιτιολογία ότι δεν είχε ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως κατά της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά παράβαση των άρθρων 161 και 156 του Κανονισμού Διαδικασίας.

30 Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι, κατά το άρθρο 299 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, το άρθρο 39 παράγραφος 1, και το άρθρο 53, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μόνον ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου είναι αρμόδιος να διατάξει την αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης. Η αρμοδιότητα των οικείων εθνικών δικαστηρίων περιορίζεται στον έλεγχο της κανονικότητας των εκτελεστικών μέτρων.

31 Δεύτερον, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 23 ανωτέρω, κατά το άρθρο 161, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση αναστολής της αναγκαστικής εκτέλεσης πράξης της Επιτροπής, που υποβάλλεται δυνάμει του άρθρου 299 ΣΛΕΕ, διέπεται από τις διατάξεις του τμήματος 2 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αναστολή εκτελέσεως και άλλα προσωρινά μέτρα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων». Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται ότι το άρθρο 156 του ίδιου Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει διαφορετικά δικονομικά καθεστώτα ανάλογα με τη νομική βάση επί της οποίας στηρίζεται η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Ως εκ τούτου, η απαίτηση που προβλέπεται στο άρθρο 156, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού Διαδικασίας, η οποία εξαρτά το παραδεκτό της αίτησης αναστολής της πράξης θεσμικού οργάνου από την προηγούμενη ή ταυτόχρονη άσκηση προσφυγής κατά της ως άνω πράξης, περιορίζεται ρητώς στις αιτήσεις που ασκούνται βάσει των άρθρων 278 ΣΛΕΕ και 157 ΣΕΚΑΕ. Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η υποχρέωση αυτή δεν ισχύει κατ' ανάγκην εν προκειμένω.

32 Τρίτον, η τήρηση μιας τέτοιας υποχρέωσης στη συγκεκριμένη περίπτωση θα στερούσε από τους αιτούντες το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και διασφαλίζεται από το άρθρο 6 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950. Πράγματι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, προκειμένου τα εθνικά δικαστήρια να διαθέτουν τον αναγκαίο χρόνο για την άσκηση της αρμοδιότητάς τους σχετικά με τον έλεγχο της κανονικότητας των εκτελεστικών μέτρων, δυνάμει του άρθρου 299, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ, πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί από τον δικαστή της Ένωσης, τον μόνο αρμόδιο προς τούτο, να αποφανθεί, ενδεχομένως, επί της αναστολής της αναγκαστικής εκτέλεσης.

33 Στην περίπτωση αυτή, τονίζεται εξάλλου ότι, συνακολούθως, οι ισχυρισμοί που προβάλλονται στο πλαίσιο της απόδειξης της ύπαρξης fumus boni juris πρέπει να συνίστανται σε ισχυρισμούς που συνδέονται με την αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου και παρίστανται, εκ πρώτης όψεως, βάσιμοι. Πράγματι, ισχυρισμοί που αφορούν τη νομιμότητα της απόφασης είναι αλυσιτελείς, εκτός αν προβάλλονται στο πλαίσιο αίτησης βάσει του άρθρου 278 ΣΛΕΕ που συνοδεύει την προσφυγή που ασκήθηκε βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, στο μέτρο που η νομιμότητα μιας απόφασης που αποτελεί εκτελεστό τίτλο μπορεί να αμφισβητηθεί μόνον ενώπιον του ακυρωτικού δικαστή, βάσει της ως άνω διάταξης (βλ. απόφαση της 4ης Ιουλίου 2017, Συστέμα Τεκνόλοτζις κατά Επιτροπής, T-234/15, EU:T:2017:461, σκέψη 90 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

34 Συναφώς, χωρίς να είναι αναγκαίο στο παρόν στάδιο να εκτιμηθεί η κατά τα φαινόμενα βασιμότητά τους, επισημαίνεται ότι, όπως επισημάνθηκε και με τις από 26 Φεβρουαρίου 2019 παρατηρήσεις της Επιτροπής, εν προκειμένω, ορισμένοι από τους ισχυρισμούς που προβάλλουν οι αιτούντες προς στήριξη της συνδρομής της προϋπόθεσης του fumus boni juris αφορούν ακριβώς τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης στην Ελλάδα και την κανονικότητα των εκτελεστικών μέτρων και, επομένως, συνδέονται όντως με την αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου.

35 Κατά συνέπεια, η παρούσα αίτηση αποσκοπεί στο να παράσχει στο εθνικό δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τις αρμοδιότητές του, τις οποίες αντλεί από το άρθρο 299 ΣΛΕΕ.

36 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η ένσταση απαραδέκτου που αφορά τη μη άσκηση προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

[*παραλειπόμενα*]

Επί των δικαστικών εξόδων

53 Σύμφωνα με το άρθρο 158, παράγραφος 5, και το άρθρο 134 παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, οι αιτούντες πρέπει να φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά της.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

2) Η Σοφία Αθανασιάδου και ο Κωνσταντίνος Σουλαντίκας φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Λουξεμβούργο, 10 Σεπτεμβρίου 2019.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
M. Jaeger